

Ижо всѣки день, всѣка нощъ поглеждаше опънатата на стената кожа, пипаше, радваше се. Дори, когато никои го не виждаше, той спира при нея и почва съ прѣстъ да пипа кожата, като си шепне:

— Ето, отъ тука да ми отрѣже. Или не — отъ тука е по-яка.

Но на другия день, когато преваливаше снѣгъ надъ кжщата, предъ портитѣ спрѣха двама черни цигани съ каруца. Облѣчени въ кожуси, съ широки пояси и черни лица, циганитѣ потропаха на портитѣ. Ижо отвори.

— Кого търсите? — попита ги той.

— Стопанина търсимъ.

Ижо тръгна да извика стопанина. Ала се спрѣ, поразмисли и се върна, та попита циганитѣ:

— А защо го търсите?

— Кожа видѣхме на стената, конска кожа опъната. Продава ли я?

Ижо изтрѣпна. После като мислѣше за царвулитѣ си, излѣга:

— Не я продава. — И като погледна къмъ кжщата, добави тихо, изплашено: вървете си!

Единиятъ циганинъ удари конетѣ, но въ тоя мигъ отъ кжщата излѣзе самиятъ стопанинъ.

— Кой говори? — попита той — какво искате?

— Нищо — отговори циганинътъ — кожата гледахме, но щомъ не я продавашъ. . .

— Какъ? Кой ви каза, че не я продавамъ?

— Това момче ни каза.

— Лъже! Продавамъ я, чакайте!

Стопанинътъ улови Ижо за тънкия вратъ и го блъсна така, че тоя се повали до оградата.

Продаде стопанинътъ кожата, взе паритѣ и ги уви въ кожаната си кесия. Влѣзе въ кжщи, а Ижо остана на двора, до стената, гдето бѣше опъната конската кожа; гледаше останалитѣ дупки отъ гвоздеитѣ и тихо заплака.

— Нѣмамъ си, Господи, късметъ! — думаше той.